

διάλυσις τῆς καυστικῆς ποτάσεως) Ἴων. (Βουρλ.) Δέν ἔχει γράδα τὸ κρασί, βῆκε σὰ βιβάδα (βῆκε = βγῆκε, βιβάδα = ποτὸν ἐλαφρόν) Ἰθάκ. Νὰ φέρης τσεδροκοῦτσα νὰ ρίξω 'ς τὸ βουτσί μὲ τὸ μούστο, νὰ πάρη τὴ μυρωδέα τοῦ τσέδρου τὸ κρασί, ὅδας πάρη τὴ γράδα του καὶ βράση (τσεδροκοῦτσα = οἱ καρποὶ τοῦ κέδρου, βουτσί = ξύλινο βαρέλι) Πελοπν. (Ξεχώρ.) || Φρ. Ἐν ἤρατ' κόμα 'ς τὸ γράδομ-μον (= δὲν ἔφθασα ἀκόμη εἰς κατάστασιν πλήρους εὐθυμίας) Κύπρ. Ἡ φρ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. Εἶναι 'ς τὰ γράδα του (εἶναι μεθυσμένος) Ἄνδρ. Ἡ φρ. εἰς παραλλαγ. κ.ά. Εἶναι 'ς τὰ γράδα του (=εἶναι εὐθυμος) Λῆμν. Σάμ. Συνών. Φρ. Εἶναι 'ς τὸ κέφι. Δέν εἶν' τους ἰντάξ' αὐτὸς 'ς τὰ γράδα τ' (=δὲν εἶναι ἐν τάξει εἰς τὰς φρένας του) Θεσσ. (Πήλ.) || Ἄσμ.

Εἰκοσιδυὸ γραδῶ ρακὴ νὰ πῆς νὰ σὲ λωλάνη, γιὰτὶ δὲ ταγιατίζω βλιὸ τὰ πείσματα ποὺ κάνεις Κρήτ. (Πεδιάδ. κ.ά.) 4) Τὸ ἀραιόμετρον, ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου μετρεῖται ἡ πυκνότης τῶν ὑγρῶν, συνήθως τῶν οἴνοπνευματωδῶν καὶ τοῦ γάλακτος πολλαχ.: Γράδο τοῦ μούστου — γιὰ σπύρο - γιὰ γάλα πολλαχ. Γράδου γιὰ τ' σαλαμούρα (ὄργανον πρὸς μέτρησιν τῆς περιεκτικότητος τοῦ ὑγροῦ εἰς ἄλας) Στερελλ. (Ἰτέα) Φέρε τὸ γράδο νὰ δοῦμε πόσω γραδῶ εἶν' ἡ ρακὴ μας Α. Κρήτ. Συνών. γ α λ α τ ὀ μ ε τ ρ ο, γ ρ α δ ὀ μ ε τ ρ ο, θ ε ρ μ ὀ μ ε τ ρ ο, μ ο υ σ τ ὀ μ ε τ ρ ο. 5) Μανόμετρον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ὑπεύθυνος ναύτης παρακολουθεῖ τὴν πίεσιν τοῦ ἀποστελλομένου εἰς τὸν δῦτην ἀέρος, καθὼς καὶ τὸ βάθος εἰς τὸ ὁποῖον ὁ δῦτης εὐρίσκειται Ἐρεικ. Θεσσ. (Τρίκερ.) Χάλκ. 6) Τεκτονικὸν ἐργαλεῖον διὰ τοῦ ὁποίου καθορίζεται ἡ ἐπίπεδος ἐπιφάνεια ἀντικειμένου Χίος. Συνών. ἀ λ φ ἄ δ ι. 7) Εἶδος πριονίου, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιοῦν οἱ βαρελοποιοὶ διὰ νὰ χαράσσουν τὴν ἐγκοπὴν εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἐπιμήκων σανίδων τοῦ βαρελίου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Οἱ βαγενᾶδες μὲ τὸ γράδο κάνουν τὸ χάντρωμα, γιὰ νὰ κάτση τὸ φούντι (χάντρωμα = ἐγκοπή, φούντι = ἡ ἐπίπεδος σανὶς τῶν δύο βάσεων τοῦ βαρελίου) Καλάβρυτ. Συνών. γ ρ α δ ω τ ῆ ρ ι. 8) Ἡ κατ' ἀμφοτέρα τὰ ἄκρα τῶν ἐπιμήκων σανίδων τοῦ βαρελίου (ἡ τῆς κάδης) ἐσωτερικῶς σχηματιζομένη ἀλλαξ, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐφαρμόζεται ἡ περιφέρεια τῶν βάσεων αὐτῶν Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μὲ τοῦ γραδουτήρ' φκειάνουμι τοῦ γράδου, γιὰ νὰ μποῦν τὰ φ'ντώματα (=αἱ βάσεις τοῦ βαρελίου) Αἰτωλ. Συνών. γ ρ α δ ἔ λ ο ς, γ ρ ἄ δ ι, γ ρ ἄ δ ω μ α, γ ρ ἄ δ ω σ η 1, χ ἄ ν τ ρ ω μ α. 9) Ἐγλυφή, ἀλλαξ κατὰ μῆκος εἰς τὸ δπισθεν ἀντίον τοῦ ὑφαντικοῦ ἴστου, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐφαρμόζει ἐπιμήκης ράβδος συγκρατοῦσα τὴν ἄκραν τοῦ στήμονος κατὰ τὴν ὑφανσιν Ἄλόνν. Σκόπ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ ρ ἄ δ ω μ α 2. 10) Ἀλλαξ ἡ χάραγμα ἐπὶ ξύλου ἢ λίθου Ἄλόνν. Σκόπ. 11) Μοῖρα γεωγραφικοῦ πλάτους Γ. Σαχτούρ., Ἱστορικ. ἡμερολόγ., 3.: Ἄντικρυ εἰς τὸ ἐρημονησάκι, ὅπου κεῖνται ἀραδικῶς εἰς τὸ γράδο 36 (= 360 βορ. πλάτος).

γραδολογῶ Καστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ἄ δ ο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λ ο - γ ῶ, περὶ τῆς ὁπ. βλ. G. Hatzid., Glotta 2 (1910), 293 κ.έξ., Ἀθηνᾶ 22 (1922), 247.

Χαράσσω ἀλλακα εἰς τὸ βαρέλιον διὰ νὰ ἐφαρμόσω τὰς βάσεις.

γραδόμετρο τό, Ἄθην. Μακεδ. (Ἄρκοχώρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ ρ ἄ δ ο καὶ μ ἔ τ ρ ο.

Γ ρ ἄ δ ο 5, τὸ ὁπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., ἐνθ' ἄν.

γράδωμα τό, Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Παππούλ.) γ ρ ἄ - δ ο μ α Ἡπ. (Πάπιγκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ α δ ῶ ν ω.

1) Γ ρ ἄ δ ο 9, τὸ ὁπ. βλ., Ἡπ. (Πάπιγκ.) Πελοπν. (Κλουτσινοχ.): Τὸ βαγένι μου ἐσκαδαλίστη 'ς τὸ γράδωμα Κλουτσινοχ. 2) Ἡ εἰς τὸ ἀντίον τοῦ ὑφαντικοῦ ἴστου ἐγλυφή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζει ἐπιμήκης ράβδος συγκρατοῦσα τὴν ἄκραν τοῦ στήμονος κατὰ τὴν ὑφανσιν Πελοπν. (Παππούλ.). Συνών. γ ρ ἄ δ ο 10, γ ρ ἄ δ ω σ η 2, γ κ ἄ ρ - δ ι ω μ α 2, π ο τ α μ ὀ ς.

γραδώνω Ἰθάκ. Ναύστ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Μηλ. Φιγάλ. Χαμάκ.) Στερελλ. (Λεβιάδ. Νεοχώρ.) — Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 64, 460, Πῶς ὑφαίν., 133 — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. γραδώνου Εὔβ. (Ἄκρ. Στρόπον.) Ἡπ. (Πάπιγκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Λεπεν.) ἀγραδώνου Στερελλ. (Ναύπακτ. Τριχων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ἄ δ ο.

1) Μετρῶ διὰ τοῦ γ ρ ἄ δ ο υ, ἀραιομέτρου, τὴν πυκνότητα οἴνοπνευματωδῶν ποτῶν ἢ τοῦ γάλακτος Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Χαμάκ.) — Λεξ. Δημητρ. Συνών. γ ρ α - δ ἄ ρ ω 1. 2) Κατασκευάζω γράδωσιν, ἤτοι χαράσσω τὴν κατ' ἀμφοτέρα τὰ ἄκρα τῶν ἐπιμήκων σανίδων βαρελίου ἢ κάδης ἐγκοπὴν Εὔβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Πάπιγκ.) Ναύστ. Πελοπν. (Μηλ. Χαμάκ.) Στερελλ. (Λεβιάδ. Νεοχώρ.) — Λεξ. Αἰν. Δημητρ. Συνών. σ ἔ ρ ν ω, τ ζ ι ν ἄ ρ ω. 3) Αὐλακῶν Ἰθάκ.: Τόνε γράδωσε μὲ τὸ σιᾶ του 'ς μούτρα (σιᾶ = σουγιᾶ). 4) Χαράσσω κυκλικῶς κορμὸν δένδρου, ὥστε νὰ διακοποῦν οἱ χυμοὶ καὶ νὰ ξηρανθῇ Πελοπν. (Φιγάλ.) Συνών. χ α ρ α κ ῶ ν ω. 5) Μετβ. καὶ ἀμτβ., ἐνσφηνῶν, ἐφαρμόζω τι κατὰ τρόπον ἀκριβῆ καὶ ἀσφαλῆ Εὔβ. (Ἄκρ. Στρόπον.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Λεπεν. Ναύπακτ. Τριχων.) — Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 64, 460, Πῶς ὑφαίν., 133: Πρέπ' νὰν τοῦ φέρ 'ς ἔτσ' τοῦ ξ'λόχτ'νου 'π' νὰ γραδῶν' τοῦ ἕνα μὲ τ' ἄλλον Ἄκρ. Τήρα, γράδουσ' καλὰ ἡ νουρά 'ς τοῦ σταβάρ' ἢ θὰ σ' μεῖν' 'ς τὰ χέρια; αὐτόθ. Σ' αὐτὴ γραδῶνει τὸ σωλήνα τοῦ φουσεροῦ ποὺ φέρνει τὸν ἀέρα 'ς τὴ φουφοῦ Δ. Λουκόπ., Γεωργ. Ρούμελ., 64.

γραδωπὸς ἐπίθ. Πελοπν. (Ἐηροκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ἄ δ ο καὶ τὴν παραγωγ. κατάλ. -ω π ὀ ς. Ἐλαφρῶς ἀνοικτός: Ἡ πόρτα ἦτανε γραδωπῆ.

γράδωση ἡ, Εὔβ. (Κάρυστ. Κουρ. Λιχᾶς) Ζάκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μακεδ. (Παρθεν.) Μέγαρ. Ναύστ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Λίμπερδ. Μεσσην. Τριφυλ.) Σκυρ. γράδωσ' Λευκ. γράδουσ' Ἄλόνν. Εὔβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Πάπιγκ.) Θεσσ. (Πήλ.) Στερελλ. (Ἰτέα)

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐσ. γ ρ ἄ δ ω σ ι ς. Διὰ τὴν ἐτυμολ. βλ. καὶ Π. Φουρίκ., Λεξικογρ. Ἄρχ. 6 (1923), 426-430.

1) Γ ρ ἄ δ ο 5, τὸ ὁπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών., Ἄλόνν. Εὔβ. (Λιχᾶς Στρόπον.) Ἡπ. (Πάπιγκ.) Θεσσ. (Πήλ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Λευκ. Μακεδ. (Παρθεν.) Μέγαρ. Ναύστ. Πελοπν. Σκυρ. Στερελλ. (Ἰτέα): Φκειάσ' τ' γράδωσ' βαθειά, νὰ μὴ σ' φύβῃ' ἢ φ'δωσά (= ἡ βάσις τοῦ βαρελίου) Λευκ. Προζυμώνουν τὴ γράδουσ' Στρόπον. 2) Γ ρ ἄ δ ω μ α 2, τὸ ὁπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών, Εὔβ. (Κάρυστ. Κουρ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Μεσσην.): Ρίχνουνε νερό μέσα 'ς τὴ γράδωση τοῦ ἀντιοῦ Κάρυστ. 3) Πᾶσα διὰ τοῦ γ ρ α δ ω τ η ρ ἰ ο υ

(βλ. λ.) σχηματιζόμενη αλλαξ Μέγαρ. 4) Σχισμή πατώματος ἢ σανίδος Ζάκ. Κέρκ. 5) Ἡ ὀριζοντία θέσις Εὐβ. (Κάρυστ.): *Ἡ κρεββατίνα εἶναι 'ς τὴν γραδωσῆν* (ὁ ἀργαλειὸς εὐρίσκεται εἰς ὀριζοντίαν θέσιν, ἔχει καλῶς τοποθετηθῆ διὰ τὴν ὕφανσιν). Συνών. ἀ λ φ α δ ῆ ἄ 1.

γραδωσιὰ ἦ, Εὐβ. Ἰθάκ. γραδωσὰ Καστ. γραδουσιὰ Ἡπ. (Πάπιγκ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στερελλ. (Ἰτέα)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ἄ δ ω σ η.

- 1) Γ ρ ἄ δ ω σ η 1, τὸ ὄπ. βλ., Εὐβ. Καστ. Στερελλ. (Ἰτέα)
- 2) Γ ρ ἄ δ ω μ α 2, τὸ ὄπ. βλ., ἔνθα καὶ συνών., Ἰθάκ.
- 3) Σχισμή, ὀπὴ στενὴ Μακεδ. (Χαλκιδ.) 4) Μεταφ., πίεσις, στενοχωρία Ἡπ. (Πάπιγκ.): *Ἀξία γραδουσιὰ πόπαθα!*

γραδωτήρη τό, Μέγαρ. Πελοπν. (Δυρράχ.) γραδωτήρ' Στερελλ. (Λεβάδ.) γραδουτήρ' Ἡπ. (Πάπιγκ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἰτέα) γραδ'τήρ' Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ α δ ῶ ν ω.

Ἐργαλεῖον τῶν βαρελοποιῶν, γλύφανον, διὰ τοῦ ὁποίου χαράσσουν τὴν ἐγκοπὴν εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἐπιμήκων σανίδων τοῦ βαρελίου, ἵνα προσαρμοσθοῦν αἱ βάσεις αὐτοῦ ἐνθ' ἄν.: *Μὴ τοῦ γραδουτήρ' φκεάνουμι τοῦ γραδου, γιὰ νὰ μποῦν τὰ φ'ντώματα* (=αἱ ἐπίπεδοι βάσεις τοῦ βαρελίου) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἰτέα). *Μὲ τοῦ γραδ'τήρ' τὰ σκάβ' οὐ βαρελᾶς τὰ βαρέλια 'ς τίς ἄκρες* Εὐβ. (Στρόπον.) Συνών. γ ρ ἄ δ ο 8, τ ζ ι ν α δ ὄ ρ ο ς.

γραζῶ Ἡπ. (Βαβούρ. Κωστάν. Λεὶὰ Τσαμαντ.) Πελοπν. (Κοσμ. Λαγκάδ.) Θράκ. (Ὀρτάκ.) Στερελλ. (Ναύπακτ. κ. ἄ.) γραζου Ἡπ. (Ἄγναντ. Ἑλληνικ. Χουλιαρ.)

Ἄγνώστου ἐτύμου.

Ἐχω, εἶμαι, εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν τῶν κασιτερωτῶν, οἰκοδόμων, ραπτῶν, κτενάδων, ἐπαιτῶν κλπ. ἐνθ' ἄν.: *Τὸ χρεὶ δὲ γραζεῖ φωτερῆ* (= τὸ χωριὸν δὲν ἔχει δουλειὰ) Ἡπ. (Κωστάν.)

γραίικος ἐπίθ. ἀμάρτ. οὐδ. ἐγραίικα Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ α ῖ α, διὰ τὸ ὄπ. βλ. γ ρ ε ῖ α, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι κ ο ς.

Ὁ ἀρμόζων ἢ ὁ ἀνήκων εἰς γραιίας, ὁ γραῶδης.

Γραικάνης ὁ, ἀμάρτ. Γραικάνης Καλαβρ. (Γαλλικ.)

Ἐκ τοῦ Λατιν. *Graecanus* = ὁ ἐλληνικῆς προελεύσεως, καταγωγῆς, τὸ ὄπ. ἐκ τοῦ οὐσ. Γ ρ α ῖ κ ὁ ς.

Ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Γιατὶ οἱ γουβερνατοῦροι θέλουσι νὰ χαθῆ ἢ γλῶσσα τοῦ Γραικάνη...

(διότι οἱ κυβερνῶντες θέλουν νὰ χαθῆ ἢ γλῶσσα τῶν ἀπογόνων τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν).

γραικεύω ἀμάρτ. γραικεύου Μακεδ. (Βόλβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. Γ ρ α ῖ κ ὁ ς.

Ἀλλάζω πίστιν καὶ ἐθνικότητα καὶ γίνομαι Γραικός: Φρ. *Τουρκεύου ἀλλὰ δὲ γραικεύου* (φρ. τὴν ὁποίαν ἔλεγαν οἱ Βλάχοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μεγαλυτέραν συμπάθειαν πρὸς τοὺς Τούρκους παρὰ εἰς τοὺς Ἑλληνας).

Γραικία ἦ, Στερελλ. (Περίστ.) κ. ἄ. Γραικία Ἀπουλ.

(Καλημ. Μαρτ. Στερνατ. Τσολλίν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. Γ ρ α ῖ κ ὁ ς.

Ἡ Ἑλλάς ἐνθ' ἄν.: *Ἡ γ-γιορτή, ποὺ μῶκαμε ἄστε ποὺ ἔτ-ταα 'ς τὴν Γραικία* (=τὴν χαρὰ ποὺ μοῦ ἔκαμε, ὅταν ἐφθάσα εἰς τὴν Ἑλλάδα) Καλημ. *Ἡ Γραικία βῆμι μπουλιαριά* (εἰς συνθηματ. γλῶσσαν σημαίνει: ἢ Ἑλλάδα βγήκε σὲ ζητιανιά) Περίστ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γραικία Καλαβρ.* (Βουν. Γαλλικ.)

γραιικικός ἐπίθ. Γ. Ψυχάρ. Ταξίδι³, 6.—Λεξ. Δημητρ. γραιικὸς Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Γ ρ α ῖ κ ὁ ς.

1) Ὁ προερχόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Γραικόν, ὁ ἐλληνικὸς ἐνθ' ἄν.: *Ὅσοι Γραικοὶ εἶναι σήμερα 'ς τὴν Βλαχιά ὄλοι καλὰ περνᾶνε, μὰ 'ς τὴν Πόλη χαλάσανε πολλὰ γραιικὰ σπι-τιμα Παξ.* 2) Τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. ὡς οὐσ. *Τὰ Γραιικὰ* (=ἢ Ἑλληνικὴ γλῶσσα) Παξ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γραιικὸ Κανάλι Κέρκ.*

Γραικολογία ἦ, Γ. Ψυχάρ., Ταξίδι³, 123 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. Γ ρ α ῖ κ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - λ ο γ ῖ α, διὰ τὴν ὄπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 250.

Τὸ σύνολον τῶν Ἑλλήνων ἐνθ' ἄν.: *Μήπως δὲν τὸ ξέρεις πὼς ὄλοι σας μαζὶ, ὄλη ἢ Γραικολογία ποὺ σήμερα σηκώνει ἀψηλά τὴ μύτη, δὲν εἴσαστε μὴ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ παρὰ σκυλιὰ ποὺ μᾶς γλείφανε τὰ πόδια;* Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν.

Γραικόπουλο τό, Πελοπν. (Μεσσην.) Γραικόπουλον Πόντ. (Σταυρ.) Γραικόπουλου Μακεδ. (Γρεβεν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. Γ ρ α ῖ κ ὁ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - π ο υ λ ο.

Τὸ Ἑλληνόπουλον ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Φιγγαράκι μου λαμπρό, φέγγι καὶ πιρπάτηγι, γιὰ νὰ σὶ ρουτήσουμι γιὰ τὰ δυὸ Γραικόπουλα Μακεδ. (Γρεβεν.)

Ἀκεῖ 'ς σὸ πέραν τὸ ραζίν, 'ς ἄλλο τ' ἐπεκεῖ μέρος Γραικόπουλον ἐσκότωσαν καὶ κεῖται σκοτωμένον Πόντ. (Σταυρ.)

Γραικός ὁ, πολλαχ. Γραικός Θράκ. (Σουφλ.) Παξ. Τῆλ. Γραικός Ἡπ. (Κόνιτσ. Μαργαρ.) Θεσσ. (Ἄλμυρ.) Μακεδ. (Βέρ. Θεσσαλον. Κουφάλ. Ροδολίβ. Σαρακατσ.) Γκραικίκος Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Μακεδ. (Βέρ. Βλάστ. Χαλάστρ. κ. ἄ.) Θηλ. Γραικία Θράκ. (Σουφλ.) Γραικία Ἡπ. (Μαργαρ.) Στερελλ. (Ἄστακ.)—Παρνασσ. 8 (1884), 703 Γραικίσινα Θεσσ. (Γερακάρ.) Γραικὸ Ἀπουλ. (Καλημ. Κοριλ.) Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Ροχούδ.) Γρικό Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ. Ὀτράντ. Τσολλίν.) Γρικό Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Κοριλ. Ὀτράντ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. Γ ρ α ῖ κ ὁ ς. Βλ. Ἀριστοτ. Μετεωρολ. 14. 352^b 2 «ἔκουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ νῦν δὲ Ἑλληνας». Ὁ τύπ. Γ ρ α ῖ κ ὁ ς ἐξ ἐπιγραφῆς τοῦ 9ου μ.Χ. αἰ. Βλ. Γ. Χατζιδ., Ἐπετ. Φιλολ. Σχολ. Πανεπ. Θεσσαλον. 1 (1927), 15. Πβ. καὶ Glotta 17 (1929), 69 καὶ Β. Φάβην, Ἀθηνᾶ 55 (1951), 15. Οἱ τύπ. Γ ρ α ῖ κ ο ς, καὶ Γ κ ρ α ῖ κ ο δι' ἐπίδρασιν τῶν Ἰταλικῶν Greco - Grico.

